

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce V.K.L., IČ x, se sídlem ..., zastoupeného Mgr. Miroslavem Němcem, advokátem, se sídlem Plzeň, Borská 588/13, proti žalované České obchodní inspekci, se sídlem Praha, Štěpánská 15, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 3. 2017 čj. ČOI 2863/17/O100/2200/16/17/Šte/Št, ve znění usnesení ze dne 10.7.2017, čj. ČOI 92599/17/O100/2200/17/SvoŠte/Št,**

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 21.3.2017, čj. ČOI 2863/17/O100/2200/16/17/Šte/Št, ve znění opravného usnesení ze dne 10.7.2017, čj. ČOI 92599/17/O100/2200/17/SvoŠte/Št (*dále jen „napadené rozhodnutí“*), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí České obchodní inspekce, inspektorátu Plzeňského a Karlovarského (*dále jen „prvostupňový správní orgán“*) ze dne 15.11.2016, čj. ČOI 149654/16/2200 (*dále jen „prvostupňové rozhodnutí“*). Opravným usnesením byla opravena v odůvodnění napadeného rozhodnutí písařská chyba, jak na ni upozornil žalobce v žalobě.

Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z porušení § 8 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, v rozhodném znění (*dále jen „ZOS“ nebo „zákon o ochraně spotřebitele“*), kterého se dopustil tím, že dne 19.2.2016 v prodejním Stánku č. B 35 a B 36, tržnice ASIAMARKT, Rozvadov-Svatá Kateřina, nabízel za účelem prodeje a v osobním vozidle Škoda Felicia kombi RZ: ..., zaparkovaném před uvedeným prodejním Stánkem, skladoval výrobky porušující některá práva duševního vlastnictví, konkrétně padělky ve smyslu § 2 odst. 1 písm. n) bod 1 ZOS, 86 kusů výrobků, a to

45 ks výrobků neoprávněně označených ochrannou známkou NIKE

[ochranná známka č. 278028 slovní (EUIPO) č. 74318/179180 kombinovaná (ÚPV-ČR), č. 74317/179182 (ÚPV-ČR) a č. 277517 obrazová (EUIPO)]

o 23 ks tepláky

o 17 ks spodní prádlo

o 5 ks čepice

34 ks výrobků neoprávněně označených ochrannou známkou Hugo Boss

[ochranná známka č. 513257 (WIPO-CZ) a č. 483341 (WIPO-CZ)]

o 34 ks pásek

7 ks výrobků neoprávněně označených ochrannou známkou DIESEL

[ochranná zn. č. 608499 (WIPO-CZ) a č. 583708 (EUIPO)]

o 7 ks pásek

Tím žalobce naplnil skutkovou podstatu správního deliktu podle § 24 odst. 7 písm. d) ZOS a byla mu uložena pokuta 75.000,- Kč, propadnutí zajištěných výrobků a podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „správní řád“*) náhrada nákladů řízení 1.000,- Kč.

II. Důvody žaloby

Žalobce namítal, že žalovaná při vydání napadeného rozhodnutí překročila meze správního uvážení i ustanovení zákona.

Žalovaná v napadeném rozhodnutí konstatuje, že správní orgán prvního stupně učinil ve věci potřebná skutková zjištění ve smyslu § 3 správního řádu a nepochybil ani při právním hodnocení předmětné věci závěrem, že se společnost dopustila (zřejmě míněno žalobce dopustil) správního deliktu uvedeného ve výroku napadeného rozhodnutí, a tento delikt jí (zřejmě myšleno mu) byl bezpečně prokázán. I když žalobce odhlédl od toho, že žalovaná zřejmě pro svoje odůvodnění v dané věci použila své jiné rozhodnutí a toto ani příliš neupravila (když hovoří o společnosti), je daný argument žalované pro zamítnutí odvolání nepřiléhavý a neodpovídající skutkovým zjištěním a ve správním řízení provedeným důkazům.

Jak žalobce uvedl již v odvolání, jsou rozhodnutí správních orgánů obou stupňů postavena toliko na domněnce, jestliže se ve vozidle, jehož je provozovatelem žalobce, nacházely klíče od prodejního Stánku č. B 35 a B 36 a od vozidla Škoda Felicia kombi, RZ: ..., pak se protiprávního jednání skladování a nabízení za účelem dalšího prodeje výrobků porušujících práva duševního vlastnictví automaticky dopustil žalobce. Žalovaná pak relevanci takové domněnky v napadeném rozhodnutí obhajovala tím, že žalobce v době kontroly ke kontrolnímu protokolu, který mu byl předán, nevznnesl žádné námítky a dále tím, že do 28.6.2015 měl žalobce v prodejním Stánku č. B 35 a B 36 svoji provozovnu.

Popsané odůvodnění skutkových závěrů žalované je zcela nedostatečné, není v souladu s § 2 a § 3 správního řádu a nelze jej akceptovat, neboť pro správní trestání, stejně jako pro trestní právo obecně, platí základní pravidlo, že vina musí být jednoznačně

prokázána a nelze k závěru o vině dospět na základě domněnek, byť se jeví být jako pravděpodobné, neboť prokázání viny nemůže být pouze pravděpodobné, nýbrž jednoznačné, bez možnosti jakýchkoliv pochybností.

Správní orgány obou stupňů se neobtěžovaly žalobce po řádném poučení s možností tlumočení do jazyka, jemuž spolehlivě rozumí, k věci samé vyslechnout. V odůvodnění rozhodnutí žalovaná uvedla, že žalobce až do podání odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí nerozporoval kontrolní zjištění, ani neposkytl žádné jiné vysvětlení pro tato zjištění. Kontrolní protokol však byl žalobci předán toliko v českém jazyce, takže v danou chvíli mu nerozuměl a poté, co měl možnost si jej nechat přeložit, považoval jej za nedůvodný, postavený pouze na domněnkách a z tohoto důvodu neměl potřebu na tento reagovat, kdy potřeba na něj reagovat žalobci logicky vyvstala až v okamžiku, kdy mu bylo doručeno rozhodnutí o uložení pokuty. Tato skutečnost však nemůže jít bez dalšího automaticky k tíži žalobce, jak to vykládá žalovaná v napadeném rozhodnutí, neboť po celou dobu správního řízení má žalobce právo se k věci vyjadřovat způsobem, který uzná za vhodný, nemá však povinnost tak činit a je pouze na něm, kdy (v jaký okamžik) tak ve správním řízení učiní.

Za situace, kdy žalobce v odvolání zpochybnil skutková zjištění prvostupňového správního orgánu a k těmto se vyjádřil, měla podle tohoto žalovaná v odvolacím řízení postupovat tak, aby tyto pochybnosti byly buď prokázány, nebo vyvráceny. Žalovaná však nic takového neučinila a prvostupňové rozhodnutí bez dalšího potvrdila a odvolání zamítla, čímž zásadně pochybila, neboť postupovala v rozporu s příslušnými ustanoveními správního řádu, když vydala rozhodnutí postavené pouze na domněnce. Nelze totiž automaticky přijmout jako jednoznačný závěr názor, že jestliže se v automobilu, jehož byl žalobce provozovatelem, nachází klíče od prodejního místa a dalšího automobilu, v nichž jsou skladovány výrobky porušující práva duševního vlastnictví, pak tyto výrobky skladuje a nabízí automaticky žalobce. Žalovaná, potažmo prvostupňový správní orgán, se měl ve vztahu k žalobci zabývat a vyslechnout jej k tomu, kdo všechno má přístup do jeho vozidla a toto vozidlo užívá, zda je mu známa osoba, která předmětné prodejní místo a automobil Škoda Felicia kombi provozuje, příp. proč se žalobce v danou chvíli na místě samém nacházel. Toliko provedením takového výsledku mohla žalovaná, příp. prvostupňový správní orgán, získat jednoznačné poznatky, na základě nichž mohla učinit jednoznačná skutková zjištění, případně provést další důkazy, směřující k jednoznačným skutkovým zjištěním.

Napadené rozhodnutí se jeví jako nesprávné a nezákonné, neboť je zřejmé, že žalovaná při jeho vydání překročila zákonem stanovené meze správního uvážení a porušila zákonná ustanovení, konkrétně § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu.

III. Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby. Uvedla, že bylo na žalobci, jakou procesní strategii v rámci správního řízení ve věci správního deliktu zvolí, žalovaná však stejně jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatovala, že při posuzování váhy jednotlivých protichůdných tvrzení a skutkových zjištění je zpravidla spojeno s vyšší věrohodností, je-li obsah kontrolního zjištění kontrolovanou osobou (jež dostala možnost se seznámit s obsahem protokolu a byla poučena o námitkách) zpochybňován již od počátku, a to vysvětlením vyvracejícím skutkový stav zjištěný při kontrole (tedy nikoli pouhým namítáním neprokázání dalších okolností), neboť je zde důvodný předpoklad, že subjekt dbalý svých procesních práv se nespokojí s popisem kontrolního zjištění, jenž zjevně neodpovídá jeho pohledu na věc. Je stěžejí představitelné, že by za situace, kdy by se žalobce nacházel na předmětném prodejním

místě toliko za účelem návštěvy či vybalování zboží, jak hypoteticky uvádí v odvolání, tuto skutečnost nijak nenamítal při samotné kontrole, kdy s ním bylo jednáno jako s kontrolovanou osobou, které bylo zadrženo nemalé množství zboží, či v rámci námitkového řízení, ani v rámci prvostupňového řízení. V této souvislosti vyznívá velmi nepřesvědčivě žalobní námitka, že byl kontrolní protokol žalobci předán toliko v českém jazyce, takže v danou chvíli mu nerozuměl (aniž by se v průběhu kontrolního a správního řízení o neporozumění komunikaci v českém jazyce jakkoli zmínil) a poté, co měl možnost si jej nechat přeložit, považoval jej za nedůvodný, postavený pouze na domněnkách a z tohoto důvodu neměl potřebu na tento reagovat. Především však je třeba zdůraznit, že žalobce ve svých odvoláních ani v žalobě neuvedl žádné jiné vysvětlení pro skutečnosti zjištěné při kontrole ani konkrétní skutečnosti nabízející verzi skutkového děje, odchýlnou od skutkových zjištění učiněných při kontrole, kterou by bylo namístě důkazními prostředky prověřit. Žalobce tak dle názoru žalované skutková zjištění prvostupňového správního orgánu relevantním způsobem v průběhu správního řízení (a ostatně ani v žalobě) nezpochybnil. Žalovaná tak neměla důvod po posouzení skutkových okolností vyplývajících z provedené kontroly jednotlivě i v jejich souhrnu pochybovat o logickém závěru vyplývajícím z takového posouzení, tedy že bez ohledu na formální vztah žalobce k danému prodejnímu stánku, k vozidlu s padělkami či k nalezeným klíčkům to byl právě žalobce, kdo zde dne 19.2.2016 tyto padělkami nabízel a skladoval.

K námitce, že je v odůvodnění napadeného rozhodnutí zmínka o společnosti, ačkoli účastníkem řízení byla fyzická osoba, žalovaná odkázala na opravné usnesení ze dne 10.7.2017, čj. ČOI 92599/17/0100/2200/17/SvoŠte/Št, jímž tuto zřejmou nesprávnost v písemném vyhotovení rozhodnutí v souladu s § 70 správního řádu opravila a po nabytí právní moci jej zašle soudu (viz opravné usnesení zmíněné v úvodu rozsudku – poznámka soudu).

IV. Replika žalobce

Dle žalobce správní orgány obou stupňů postupovaly v rozporu se zákonnými ustanoveními, na čemž nic nemění vyjádření žalované, která v podstatě pouze uvádí to, že žalobce měl v rámci správního – kontrolního řízení vyvíjet větší aktivitu a jelikož tak nečinil, správní orgán jeho argumentům uvedeným v odvolání ani argumentům uvedeným v žalobě nepřikládá žádnou váhu, neboť se mu jeví, z důvodu dřívější nedostatečné procesní aktivity žalobce, jako méně pravděpodobné, přičemž k tíži žalobce hodnotí, že žalobce dostatečně určitě nevysvětluje svůj pohyb v kontrolovaném prostoru. Žalovaná tímto svým vyjádřením de facto zcela popírá základní principy správního trestání, které stojí na předpokladu, že správní orgán je povinen prokázat vinu bez jakýchkoliv pochybností a jsou-li o vině nějaké pochybnosti, těmito se musí zabývat a tyto musí odstranit. Správní trestání je tedy o procesní aktivitě správního orgánu a nikoliv o procesní aktivitě účastníka. Namítal-li žalobce již v odvolání, že se správní orgán vůbec nezabýval důvody jeho pohybu v místě kontroly a že neměl možnost se k věci sám, v jazyce, kterému rozumí, vyjádřit, měl správní orgán toto umožnit a nikoliv žalobce odbýt tím, že chtěl-li se vyjádřit, měl tak učinit dříve. Z uvedeného vyplývá, že žalobce byl ve správním řízení výrazně zkrácen na svých právech, což činí napadené rozhodnutí nesprávným a je na místě, aby bylo zrušeno a věc vrácena zpět správnímu orgánu k novému projednání.

V. Vyjádření účastníků při jednání soudu

Při jednání soudu setrval žalobce i žalovaná na svých předchozích stanoviscích.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Z čeho soud vycházel

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s.ř.s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Žaloba není důvodná.

Skutkový základ věci

Celním úřadem pro Plzeňský kraj bylo 19.2.2016 zjištěno, že v prodejní jednotce B35-B36, na tržnici ASIAMARKT v katastru obce Svatá Kateřina, jsou nabízeny k prodeji a v osobním vozidle Škoda Felici kombi RZ: ..., zaparkovaném před uvedeným prodejním Stánkem, jsou skladovány výrobky porušující některá práva duševního vlastnictví (padělky), celkem 86 ks výrobků (viz výše).

V okamžiku, kdy hlídka celního úřadu projížděla okolo prodejního místa s označením B35-B36 byl zpozorován muž asijského vzhledu, který se snažil ukrýt část vystaveného zboží. S přihlédnutím ke skutečnosti, že na prodejních pultech před Stánkem bylo vystaveno větší množství zboží podezřelého z porušování práv duševního vlastnictví, pojala hlídka podezření, že se muž snaží schovat padělky. Muž byl vyzván k prokázání totožnosti, přistoupil k vozidlu VW Passat Variant RZ: ..., které otevřel a předložil povolení k pobytu č. 000326124 (zjištěno, že se jedná o žalobce), který byl dle osvědčení o registraci č. UAM 296482 provozovatelem vozidla VW. Prohlídkou vozidla byly v levých předních dveřích nalezeny klíče od vozidla Škoda Felicia combi RZ: ... zaparkovaném před prodejním Stánkem s označením B35-B36. V pravých předních dveřích vozidla byly nalezeny klíče od prodejního místa s označením B35-B36. V provozovně B35-B36 i ve vozidle Škoda Felicia byly nalezeny výrobky podezřelé z porušování práv duševního vlastnictví. V podrobnostech viz Úřední záznam ze dne 22.2.2016, čj. 16808/2016-600000-61, o kontrole dne 19.2.2016.

Dne 19.2.2016 byl sepsán protokol o zadržení zboží čj. 16808-2/2016-600000-61, se kterým byl podnikatel (žalobce) téhož dne seznámen a byl mu současně doručen. Předmětné výrobky byly zadrženy na základě § 13 odst. 1 písm. a) zákona č. 355/2014 Sb., o působnosti orgánů Celní správy České republiky v souvislosti s vymáháním práv duševního vlastnictví.

Dne 30.3.2016 byl sepsán Protokol o kontrole čj. 16808-3/2016-600000-61, se kterým byl podnikatel (žalobce) seznámen dne 7.4.2016, kdy mu byl doručen na adresu sídla. Proti kontrolnímu zjištění nebyly podány námitky.

Předmětné výrobky byly inspektory České obchodní inspekce posouzeny ve smyslu § 3 písm. e) zákona č. 64/1986 Sb., o České obchodní inspekci, v platném znění, jako padělky ve smyslu § 2 odst. 1 písm. n) bod 1 zákona o ochraně spotřebitele.

Právní hodnocení

Podle § 8 ZOS: „Nabízet za účelem prodeje, prodávat a skladovat výrobky porušující některá práva duševního vlastnictví nebo neoprávněné užívání označení chráněného podle zvláštního právního předpisu, se zakazuje.“

Podle § 24 odst. 7 písm. d) ZOS: „Prodávající se dopustí správního deliktu tím, že poruší zákaz nabízet za účelem prodeje, prodávat a skladovat výrobky porušující práva duševního vlastnictví nebo neoprávněné užívání označení podle zvláštního právního předpisu.“

Správní trestání v oblasti deliktů podle zákona na ochranu spotřebitele je založeno na objektivní odpovědnosti podnikatelů. Ve správním řízení správní orgány posuzovaly na základě učiněných skutkových zjištění, zda byly žalobcem naplněny znaky správního deliktu podle § 24 odst. 1 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele.

V řízení o správních deliktech platí zásada materiální pravdy modifikovaná ustanovením § 3 správního řádu, který vyžaduje, aby byl stav věci zjištěn bez důvodných pochybností, aby bylo možno dospět k závěru, že byly naplněny všechny znaky daného správního deliktu. Za tím účelem soud posuzoval závěry správních orgánů uvedené v odůvodnění prvostupňového a napadeného rozhodnutí, to znamená, že posuzoval, z jakých skutkových zjištění správní orgány vycházely a jak na závěry učiněné správními orgány reagoval v průběhu řízení sám žalobce.

Správní orgány vycházely ze situace popsané v Protokolu o kontrole, tzn., že v době kontroly provedené hlídkou celního úřadu se v označeném stánku nacházela pouze jedna osoba, a tou byl žalobce. Žalobce manipuloval se zbožím, které bylo vystaveno a nacházelo se v daném stánku, proto se nenabízela jiná skutková verze reality ani jiný výklad, kterým by bylo možné vysvětlit, kdo jiný by měl být osobou, která nabízela zboží z daného stánku.

V průběhu správního řízení má účastník právo se bránit. Má právo obdobně, jako je tomu v trestním řízení, přednášet své skutkové verze reality, které je pak správní orgán povinen buď prokázat, nebo vyvrátit, a za tím účelem vede správní orgán důkazní řízení účastníkem tvrzeným směrem. V daném případě se žalobce nevyjádřil ke kontrolnímu protokolu, a to ani následně, když, jak tvrdí nyní v žalobě, mu byl předán pouze v českém jazyce. Žalobce se nevyjádřil ani v průběhu prvostupňového správního řízení. Poprvé se žalobce vyjádřil v prvním podaném odvolání (na jehož základě bylo původně vydané prvostupňové rozhodnutí žalovanou zrušeno), kde namítal, že se vytýkaného jednání nedopustil s tím, že dle živnostenského rejstříku ukončil činnost v těchto provozovnách dne 28.6.2015, a že se na prodejním stánku č. B35-B36 nenacházely výrobky stejné nebo zaměnitelné s ochrannou známkou. Ve druhém odvolání uváděl, že závěr o porušení § 8 ZOS opírá prvostupňový správní orgán pouze o svou domněnku, aniž by k tomu měl jakékoli důkazy, a připomněl, že není provozovatelem předmětného prodejního místa, když toto nemá zapsáno ani vedeno jako provozovnu, že nebyl prokazován ani prokázán žádný jiný jeho právní vztah k tomuto místu ani nebyl proveden kontrolní nákup. Ke skladovanému zboží uváděl, že závěr o jeho vině nelze učinit na základě zjištění, že správní orgán v jeho vozidle našel klíče od prodejního místa B35-B36 a od vozidla Škoda Felicia, v němž mělo být uskladněno zakázané zboží, nebyl-li správním orgánem žádným způsobem prokazován ani prokázán vztah žalobce k předmětným klíčům. Aniž by správní orgán tuto otázku např. výsledkem žalobce zkoumal a na základě toho pak učinil právní závěry, vyšel z pouhé domněnky, že byly-li nalezeny klíče od prodejního místa a od vozidla Škoda Felicia

v žalobcově vozidle, je žalobce určitě osobou, která na předemětných místech nabízela k prodeji a skladovala zakázané zboží.

K tomu žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela správně nejprve konstatovala, že je žalobci vytýkáno, že dne 19. 2. 2016 nabízel a skladoval padělky, nikoli že tyto výrobky prodával, proto nebylo potřebné provádět kontrolní nákup. Následně zrekapitulovala, že závěr o tom, že žalobce dne 19.2.2016 na předemětném místě nabízel a skladoval padělky, tedy že to byl právě žalobce, kdo takto jednal, prvostupňový správní orgán, resp. žalovaný, neopírají o pouhé domněnky, ale zejména o kontrolní protokol, proti němuž žalobce v rámci kontrolního řízení nevznosl žádné námitky. Tam učiněná zjištění žalobce nijak nezpochyboval ani v průběhu prvostupňového správního řízení, kdy se k oznámení o zahájení správního řízení nevyjádřil ani na základě usnesení, ve kterém mu byla stanovena lhůta pro navrhování důkazů, vyjádření se k podkladům rozhodnutí a činění návrhů před vydáním rozhodnutí. Žalovaná správně argumentovala tím, že je stěží představitelné, že by za situace, kdy by se žalobce nacházel na předemětném prodejním místě toliko za účelem návštěvy či vybalování zboží, jak hypoteticky uvedl v odvolání, by tuto skutečnost nenamítal již při samotné kontrole, kdy s ním bylo jednáno jako s kontrolovanou osobou, které bylo zadrženo nemalé množství zboží, či v rámci námitkového řízení nebo následně v prvostupňovém řízení. Žalovaná připustila, že nevyužití práva podat námitky či vyjádření samo o sobě nevyklučuje pozdější polemiku s kontrolními zjištěními, nicméně při posuzování váhy jednotlivých protichůdných tvrzení a skutkových zjištění je zpravidla spojeno s vyšší věrohodností, je-li obsah kontrolního zjištění kontrolovanou osobou (jež dostala možnost se seznámit s obsahem protokolu a byla poučena o námitkách) zpochybňován již od počátku, a to vysvětlením vyvracejícím skutkový stav zjištěný při kontrole (tedy nikoli pouhým namítáním neprokázání dalších okolností), neboť je zde důvodný předpoklad, že subjekt dbalý svých procesních práv se nespokojí s popisem kontrolního zjištění, jenž zjevně neodpovídá jeho pohledu na věc.

Žalovaná rovněž správně konstatovala, že žalobce ani v odvolání neuvedl žádné skutečnosti, které by kontrolní zjištění vyvracely, ale pouze zpochybňoval skutkový stav vyplývající z kontrolního protokolu, aniž by nabídl jinou věrohodnou verzi skutkového děje, tedy z jakého důvodu se u předemětného prodejního místa nacházel, z jakého důvodu byly právě v jím provozovaném vozidle klíčky jak od předemětného prodejního místa, tak od vozidla zaparkovaného před ním, v němž byly padělky nalezeny (za takovou věrohodnou verzi nelze považovat pouze hypotetické námitky, že se na daném místě mohl nacházet toliko za účelem návštěvy, případně např. za účelem pomoci s vybalováním zboží), či jakékoliv relevantní okolnosti vyvracející popsaná skutková zjištění.

Soud se shoduje s žalovanou, že naopak ve prospěch prvostupňovým správním orgánem učiněných zjištění vypovídá to, že dle údajů z živnostenského rejstříku disponuje žalobce živnostenským oprávněním s předmětem podnikání Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona, mimo jiné obor činnosti velkoobchod a maloobchod, a je tedy podnikatelem ve smyslu § 420 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, resp. prodávajícím ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) ZOS. Z živnostenského rejstříku dále vyplývá, že prodejní stánek B 35 a B 36 měl žalobce v živnostenském rejstříku zapsán jakožto provozovnu, a to do 28.6.2015, tedy prokazatelně měl k tomuto prodejnímu místu určitý vztah, byť tento formálně skončil 28.6.2015. Formální ukončení činnosti v této provozovně však bez dalšího nevyvrací zjištění, že se dne 19.2.2016 v tomto prodejním stánku, v němž se nacházely padělky, bez přítomnosti jiného prodávajícího vyskytoval a při projíždění hlídky celního úřadu se snažil ukrýt část vystaveného zboží, disponoval klíči od

tohoto prodejního stánku, jakož i klíči od vozidla stojícího u tohoto stánku, v němž byly rovněž nalezeny padělky. Při kontrole bez jakýchkoliv námitek vystupoval jako kontrolovaná osoba, jíž bylo zadrženo zboží vyskytující se na stánku a v uvedeném vozidle. Vzhledem k tomu, že žalobce tato zjištění až do odvolacího řízení nijak nerozporoval a ani poté neposkytl žádné jiné (natož věrohodné) vysvětlení pro tato zjištění, neměla žalovaná zcela správně žádný důvod po posouzení těchto skutkových okolností jednotlivě i v jejich souhrnu pochybovat o logickém závěru z takového posouzení vyplývajícím, tedy že bez ohledu na formální vztah žalobce k danému prodejnímu stánku, k vozidlu s padělků či k nalezeným klíčům od stánku B 35 a B 36, to byl právě žalobce, kdo zde dne 19.2.2016 tyto padělky nabízel a skladoval. Žalovaná na základě popsaných okolností nepovažovala za důvodné v rámci odvolacího řízení výsledkem žalobce zkoumat, jaký má vztah k oběma klíčům, neboť tato skutečnost není z hlediska všech skutkových zjištění relevantních pro dané správní řízení významná.

Žalovaná pak důvodně korigovala hodnocení skutkového stavu prvostupňovým správním orgánem, když konstatovala, že při posuzování skutkového stavu věci nelze přihlídnout k tomu, že z úřední činnosti celního úřadu je dlouhodobě známo, že žalobce využívá vozidlo Škoda Felicia SPZ: ... jako sklad padělků, není-li tato úřední činnosti specifikována. Aplikuje-li správní orgán skutečnost známou mu z úřední činnosti, musí náležitě vyložit v odůvodnění rozhodnutí, ze které své konkrétní úřední činnosti či postupu zná takovou skutečnost, resp. odkud se o ní dozvěděl (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10.2.2010, čj. 1 As 100/2009-129, dostupný na www.nssoud.cz). Tento závěr žalované však nic nezměnil na tom, že na základě shromážděných podkladů lze mít za nepochybně prokázané, že žalobce jakožto prodávající svým jednáním dne 19.2.2016 naplnil skutkovou podstatu správního deliktu podle § 24 odst. 7 písm. d) ZOS. Soud se ztotožňuje s žalovanou, že byl prvostupňovým správním orgánem v souladu s § 3 správního řádu zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Nedůvodnou je tak námitka, že postup správních orgánů při shromažďování podkladů pro rozhodnutí je v rozporu s § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu.

K tomu soud dodává, že žalobce až v rámci odvolání tvrdil, že nebyl náležitě zjištěn skutkový stav a nebylo bez pochyb prokázáno, že to byl on, kdo se daného správního deliktu dopustil. Žalobce však neuvedl jinou skutkovou verzi reality, netvrdil, kdo jiný, jaká jiná konkrétní osoba měla být zodpovědnou za daný správní delikt, proč to byl pouze on, kdo na místě nabízel a skladoval předmětné zboží, netvrdil nic o tom, proč byl u stánku zastížen jen on. Pokud žalobce nic takového ve vztahu ke zboží nabízenému i zboží skladovanému ve vozidle Škoda Felicia nepředestřel, pak zůstává výchozím podkladem pro rozhodnutí kontrolou popsané skutkové zjištění, že to byl pouze žalobce, kdo se na místě nacházel, že to byl žalobce, kdo disponoval klíči ke stánku, kde se zboží na pultu nacházelo, kdo disponoval klíči k vozidlu Škoda Felicia, kde bylo další zboží skladováno. Byl to žalobce, kdo byl provozovatelem vozidla VW Passat Variant, kde byly nalezeny klíče od stánku i od vozidla Škoda Felicia, kde bylo skladováno další výše popsané zboží. Za situace, kdy žalobce nepředestřel jinou variantu reality, když to byl právě a jen žalobce, kdo znal skutkovou verzi reality, není možné správním orgánům vytýkat, že nevedly důkazní řízení směrem, který nebyl žalobcem žádným způsobem předestřen.

Pokud jde o zboží, které bylo nalezeno v osobním vozidle Škoda Felicia, byla správními orgány posuzována otázka skladování takového zboží. V té souvislosti soud zmiňuje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.2.2010, čj. 5 As 32/2009-77, jehož

právní věty zní: „I. Osoba, která v době kontroly celních orgánů disponovala užívacím právem k prodejně místnosti, v níž bylo zajištěno zboží porušující některá práva duševního vlastnictví, je osobou zodpovědnou za správní delikt podle § 8 odst. 2 zákona č. 634/1992 Sb. o ochraně spotřebitele. II. Osobou odpovědnou za prodej zboží porušujícího některá práva duševního vlastnictví je osoba odpovědná za chod provozovny (tj. nikoliv např. její zaměstnanci či vypomáhající rodinní příslušníci).“ K závěru o tom, kdo je skladovatelem padělaného zboží, bylo v daném případě podstatné posoudit vztah žalobce k tomuto zboží. Byl-li nalezen před stánkem B35-B36 osobní automobil, ve kterém se nacházelo padělané zboží, a klíči k tomu automobilu disponoval žalobce, je logické, že správní orgány dospěly k závěru, že skladovatelem, resp. nejbližší osobou, která má ke zboží přístup a možnost manipulovat s ním, je právě žalobce. Žalobce ani v souvislosti s takto skladovaným zbožím nenabídl jinou skutkovou verzi reality. Nevysvětlil, kdo jiný měl před stánkem zaparkovaný uvedený osobní automobil. Nevysvětlil, z jakého důvodu měl klíče od tohoto vozidla právě on. Nepředestřel jakoukoli jinou verzi reality, kterou by se měly správní orgány zabývat a prověřovat ji, případně vyvracet ve vztahu k tomu, co bylo na místě zjištěno. Za této situace byl výsledek žalobce v daném správním řízení nadbytečný.

Soud proto činí závěr, že v daném správním řízení byl v souladu s § 3 správního řádu zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a žalovaná při vydání napadeného rozhodnutí nepřekročila meze správního uvážení i ustanovení zákona, jak namítá v žalobě žalobce.

Závěr

Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VII. Náklady řízení

Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému v souvislosti s řízením náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 29. května 2018

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu